

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Karen Templeton
Az idő kereke

Karen Templeton
Tündérgert karácsonyra

Karen Templeton
Behavazott Valentin-nap

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karen Templeton-Berger, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Doctor's Do-Over* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© Karen Templeton-Berger, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *A Girl for all Seasons* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© Karen Templeton-Berger, 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Marriage Campaign* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2017)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 354. számában, 2024.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-812-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Karen Templeton
Az idő kereke

1. FEJEZET

Melanie Duncan orrcimpája idegesen megremegett, amikor beleszagolt a penészből, avas zsírból és mindenféle romlott élelmiszerből álló bűzbe, amely nagyanyja ősrégi hűtőjéből áramlott ki. Aztán kinyitotta az egyik koszos, mustársárga konyhaszekrényt, és rémülten elkerekedett a szeme. Amelia Rinehart nyilvánvalóan minden befőttesüveget és műanyag dobozt megőrzött, amely valaha is a kezébe került. Ugyanúgy, ahogy a ház mind a nyolc hálószobájában feltornyozott több évtizedes magazinokat, újságokat és szórólapokat is.

S bármilyen hihetetlen, gondolta kedvetlenül Melanie, miközben megnyitotta a rozsdás vízcsapot és a forró vízre várt, ez az egész az enyém. Pontosabban az enyém, Aprilé és Blythe-é.

Tekintete a piszkos ablakon keresztül az elvadult kertre siklott, amely a késő szeptemberi napsütésben az öböl bágyadtan fénylő, palaszürke vizéig nyúlt, s szinte látta is a két fiatal lányt, ahogy annak idején a stégen leterített fürdőlepedőn napoztak, mialatt Blythe régi, hordozható magnójából bömbölt a zene.

A csapból folyó víz hirtelen tűzforró lett, és Mel ijedten felkiáltott. Még mindig sokkhatás alatt állt. Nem annyira a majd kilencvenéves nagyanyja halála miatt, mint inkább azért, mert Amelia részben rá örököltette a házát, mindazok után, hogy idestova tíz éve nem is beszéltek egymással. Furcsa. De még furcsább, hogy ő most a világnak épp arra az egyetlen pontjára tért vissza, ahová a lábát sem akarta többé betenni.

Mel vacogva – merthogy a jelek szerint nem működött a fűtés – alaposan ledörzsölte kezét a mocskos mosogató szélén talált súrolószerral. Ahogy tekintete a lepattogzott munkalapon hegyekben álló, rég lejárt szavatosságú élelmiszerekre tévedt, elfintorodott. Undorító, mondaná a lánya. Legalább a mosógép használhatónak bizonyult, mert az biztos, hogy soha az életben nem engedné Quinnt a fehérneműs szekrényből előszedett dohos cihák közt aludni.

Vajon mindig ilyen volt a nagyanyja, vagy csak arról van szó, hogy a hosszú, lusta nyarakat itt töltő három unokatestvér egyszerűen szemet hunyt a házban uralkodó rémes állapotok fölött?

Mel fejcsóválva átment az ebédlőbe, és a lányát hívta, akit feltehetően keményebb fából faragtak, mint őt, mivel már megérkezésükkor diadalkiáltással lépett be a házba, s azonnal felfedezőútra indult.

– Quinn, hol vagy? – kiabálta Mel, és magában igyekezett elfojtani a rémképet, amint lánya egy sereg patkánnyal küzd. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor meghallotta Quinn fojtott, mégis vidám hangját:

– Jövök már!

Mel a jókora tálalószekrény felé fordult, amelyet szintén elborított a rengeteg kacat: nippek, mindenféle dísz tárgyak és csecsebecsék végeláthatatlan tömege. Ráadásul az ebédlő minden sarkában is különféle nagyságú és formájú csomagok álltak, tele a világ leghaszontalanabb holmijaival.

Ennyit arról a szándékáról, hogy majd ő gyorsan rendet tesz itt. Ami éveken át felgyülemlett, attól nem lehet két nap alatt ripsz-ropsz megszabadulni.

Na és mi lesz aztán? Vajon mi a csudát akar kezdeni April és Blythe a házzal? Igaz, St. Mary's festői kis helység volt, de ez az épület még teljesen kiürített állapotban is csak gúnykacajt váltana ki az esetleges vevőkből. Mel mindezek tetejébe azt sem hitte igazán, hogy két unokatestvérenek elég pénze volna a ház felújítására. Neki legalábbis nincs, s erre a gondolatra megint belezuhant a kétségbeesés mély szakadékába, ahonnan már egy örökkévalóság óta nem bírt kimászni.

Nyomott hangulatban ment végig a horrorisztikus házon, hogy kis Hondájának hátsó üléséről behozza a csomagjaikat, s útközben orrába szállt a sós tengeri levegő illata. Na nem, csak semmi nosztalgia!

És ekkor teljesen váratlanul megjelent a férfi. Természetesen nem testi valójában, csupán Mel

fejében, hiszen nem is sejthette, hogy ő itt van. De... a pokolba is!

Évek óta megtiltotta magának, hogy rá gondoljon, s már majdnem sikerült meggyőznie magát arról, hogy kiűzte emlékeiből a férfit, és vele mindent, ami egykor összekötötte őket. Azt a régi, hosszú nyarat is...

– Anyu, mit csinálsz?

Mel felnézett, és rámosolygott a málladozó teraszon homlokráncolva ácsorgó kislányra – élete értelmére. Egyszeriben ellágyult. Elég hibát követett el életében, de ez az élénkvrös hajú, tízéves lányka sosem tartozott közéjük.

A fogantatása körülményei azonban már más lapra tartoznak...

– Beviszem a csomagjainkat. Te is eljátszhatnád a teherhordó számárkát, aztán eszünk. – Mel ugyanis semmiképpen nem akarta otthon, Baltimore-ban a szemébe hajítani sajtortója maradékát. Vagy a tökből készült szuflét. Vagy...

Hát jó, tagadhatatlanul szeretett sütni-főzni. De ez csak nem bűn?

Amint bevitték a konyhába a finomságokkal megtöltött dobozokat, a kislány elborzadva felkiáltott:

– Na, itt aztán alaposan ki kell takarítani!

– Ez bizony így van. – Mel ujja hegyével kinyitotta a mosogató alatti szekrényt, és láss csodát! Talált hat darab félig üres flakon tisztítószert, egy egész karton szemeteszsákot, valamint egy vödört teli szivacsokkal és annyi fertőtlenítőszert, hogy azzal egy tengerjáró hajót is felmoshatott volna. És mindezek tetejébe két bontatlan csomagban gumikesztyűket.

A jóisten mindig gondoskodik arról, ami kell, visszhangzott a fülében édesanyja mondása, és kis híján kicsordult a könnye. Anya is meghalt már... Felegyenesedve odanyújtott a kislányának egy pár kesztyűt, egy szivacsot meg egy flakon tisztítószert.

– Kezdd a mosogatóval! – mondta, azzal elővett egy szemeteszsákot, és utálkozva a hűtőhöz ment. – Én majd nekilátok ennek.

– Oké! – Quinn odavitt egy sámlit a mosogatóhoz, felállt rá, és felhúzta a kesztyűt. Közben elszántan dolgozott, meglehetősen hamisan, de annál nagyobb lelkesedéssel dúdolta az *Óz, a csodák csodája* egyik betétdalát.

Micsoda bolondos kislány! – mosolyodott el Mel, s úgy érezte, bármit megtenne, csak hogy megvédje.

Különösen azoktól, akik tudni sem akarnak a létezéséről.

Ryder felnézett az egyik betegnyilvántartó aktából, és értetlenkedve meredt az apjára.

– Mit mondtál?

David Caldwell zsebre vágta golyóstollát, majd levetette fehér köpenyét, és felakasztotta az ajtó belső oldalára.

– Azt, hogy Amelia a lányokra hagyta a házat.

Tulajdonképpen nincs ebben semmi meglepő, gondolta Ryder, noha apja szavai nyomán fájdalmas szúrást érzett a szíve tájékán. Kézenfekvő volt, hogy Amelia Rinehart után a három unokatestvér öröklie a házat, ahol kilenc vagy tíz évet töltöttek. Legalább...

Meglepő csak az volt, ahogyan ő reagált erre a hírre. Meg az, hogy Mel esetleges feltűnése, illetve a várható találkozásuk egyáltalán előhívott még belőle valamiféle reakciót. Elvégre sok idő telt már el azóta, hogy utoljára látták egymást.

– Jól vagy?

Az aggódó kérdésre Ryder bólintott. Már-már ijesztően hasonlított az apjára, nem úgy, mint az öccse, Jeremy, aki az édesanyjuktól örökölte világos bőrét és vörös haját.

– Persze. Miért ne lennék jól? – Becsukta az aktát, aztán kiballagott a várószobába, hogy a fogadópultra tegye. Kintről súlyos esőcseppek verték az ablakot a főutcán álló kis rendelőben, melyet majd harminc éve nyitott meg az apja. Ez volt az egyetlen stabil pont Ryder életében, mivel a sors bosszantó rendszerességgel mérte rá csapásait. – De honnan tudod, hogy...

– Phil mondta. Szerinte ma vagy holnap érkeznek a lányok, hogy megbeszéljék, mit kezdenek a házzal. – David kis szünetet tartott. – Azt hittem, neked tudnod kellene.

– Mel miatt?

Az apja halványan elmosolyodott.

– Annak idején szabályosan bálványozott téged az a kislány. Még sosem láttam két olyan gyereket, akik ennyire közel álltak volna egymáshoz.

Ryder belebújít homokszínű, viseltes szédzsekijébe.

– Annak már sok éve, apa – mondta, miközben újra jelentkezett rég elfojtott büntudata. Ez azonban szinte üdítő változatosságot jelentett ahhoz a fájdalomhoz képest, amely lassan már egy esztendeje kínozza. – Az óta a nyár óta nem is hallottunk többé egymásról.

– Van egy lánya, Ry.

Ryder még mindig nem értette, miért meséli el ezt neki az apja. Egyáltalán, honnan tud a gyerekről, és főként miért érdekli?

– Egy lánya?

– Igen, Quinn. Tízéves.

A furcsa beszélgetés ezáltal mindjárt több értelmet nyert.

– Csak nem azt hiszed, hogy az enyém? Sajnálom, apa, de ez ki van zárva.

– Tudom, hogy nem a tiéd, Ry – felelte komoran David Caldwell. – Ugyanis az öcsédé.

Ryder még mindig nem heverte ki a sokkot, amikor egy órával később megállt Amelia Rinehart viktoriánus stílusban épült házánál, és vele szemben leparkolt a túloldalon. A felhajtón egy kis fehér Honda állt marylandi rendszám táblával, a konyhaablakból pedig fény szűrődött ki. Lehet, hogy ez Mel kocsija?

Nagyot sóhajtott. Az ember mindig azt hiszi, lezárta a múltat, s az idők folyamán óhatatlanul kifakulnak az emlékei. Aztán történik valami – elhangzik egy szó, átsuhan a fején egy gondolat, orrát megüti egy illat –, s egy csapásra minden feltámad.

A továbbiakban az apja már nem mesélt semmi fontosat, csak annyit mondott, hogy ebből még neki gondja lesz, ami feltehetően azt jelentette, hogy az események mögött az anyja áll. Rydert ez egyáltalán nem lepte meg, mivel a mama mindig nagyon védte Jeremyt.

Micsoda zűrzavar! Épphogy csak eljutott arra a pontra, amikor már nem érezte úgy, mintha rozsdás vasvillát döftek volna belé, és akkor... akkor jön ez!

Bár hogy pontosan mi is ez, arról fogalma sem volt.

Ahogy azt sem tudta, mi dühíti jobban; az, hogy Jeremy teherbe ejtette Melt, vagy az, hogy a családja ezt mindeddig elhallgatta előtte. Még Mel sem szólt neki...

Amikor Amelia házának bejárati ajtaja kinyílt, Ryder kicsit lejjebb csúszott az ülésben, és a bepárásodott ablakot óvatosan leengedve, feszülten figyelt, akár egy lesben álló vadász. Aha, a Honda minden jel szerint tényleg Melé. Ryder még meg sem pillantotta a nőt, amikor az esőcseppek kopogása ellenére már hallotta magával ragadó kacagását.

Egy citromzöld pufidzsekis lányka jött ki az ajtón. Mielőtt fejére húzta volna pulóvere kapucniját, vörös fürtjei megcsillantak az utcai lámpák tompa fényében, s ahogy a terasz korlátjához ért, Ryder jól kivehette az arcát.

A fenébe is, pont úgy néz ki, mint Jeremy! – gondolta, ám a következő pillanatban már nagyot ugrott a szíve, mert hirtelen feltűnt Mel. Áttetsző élénk rózsaszín esőköpenyében úgy nézett ki, mintha elevenen lenyelte volna egy medúza. Sok minden nem látszott ugyan belőle, de annyi igen, hogy rémes fatalpú klumpáját időközben még rémesebb gumipapucsra cserélte – természetesen neonrózsaszínben. Ryder ajka megremegett. Mi tagadás, az elegancia sosem volt Mel erőssége.

Miután a nő becsukta az ajtót, odasietett a lányához, és egyik karjával átfogta a vállát. A látványra Rydernek gombóc nőtt a torkában. Sajnos az eső és a gyér megvilágítás miatt alig ismerte fel gyerekkori barátnőjét, de semmi oka nem volt azt feltételezni, hogy az arca ne volna éppen olyan szép, mint korábban. Ez is olyasvalami, amit akkoriban nem mert elmondani neki.

Ryder továbbra is a kocsiban maradt. Úgy vélte, nem lenne rendes dolog váratlanul lerohanni a nőt, de különben is csak akkor akart vele találkozni, ha már eloszlott a fejében uralkodó káosz. Vagy miután az anyját rávette, hogy vallja be a teljes igazságot. Ennek ellenére valamilyen

megmagyarázhatatlan okból egyszerűen szerette volna látni Melt.

A nő most váltott pár szót a lányával, amit Ryder nem értett, de az, ahogyan Quinn gesztikulált, kísértetiesen emlékeztette a kis Mel mozdulataira. Felfoghatatlan, hogy semmit sem tud a nő utóbbi tíz évéről!

Hirtelen eszébe jutott az a nap, amikor először látta. A csecsemő nagy, kíváncsi szeme azonnal elbűvölte, s tekintetéből azt a néma kérést olvasta ki, hogy vigyázzon rá. Rydert sosem izgatta, hogy Mel szülei a gondnoknak kijelölt kis házban laktak, míg ő a főépületben. Egyszerűen tudta, hogy összetartoznak.

Elborították az emlékek; ahogy kukucskálóst játszott a kacagó, pöttöm lánykával, ahogy járnit tanította, ahogy a háromkerekes biciklijét tolt, s ahogy segített neki eligazodni a betűvetés tudományában. Később baseballoztak, és vízibombákat gyártottak – csupa olyan multságban vettek részt együtt, amelyet négy évvel fiatalabb öccse, a tüdőgyulladás óta agyonkényeztetett Jeremy unalmasnak és ostobának talált.

Sokszor persze bosszantotta, hogy Mel akkor is a nyakán lógott, amikor meglátogatták a barátai, vagy éppen egy repülőgépmodellt akart megépíteni. Ilyenkor többnyire elhajtotta, a kislány pedig durcásan sarkon fordult és elszaladt, miközben copfjai ide-oda repkedtek. Aztán amint ő egy idő múlva, némi keresgélés után megtalálta, Mel olyan ragyogó képpel fogadta, mintha sosem zavarta volna el.

Miközben a fiatal nő meg a lánya most a zuhogó esőben nagy kacagással a Hondához futott, Ryder újra felhúzta kocsiján az ablakot. Mel nevetése mindig elkísérte, még akkor is, amikor már középiskolába járt, a lány pedig kamaszodni kezdett, s a szülei egyre gyanakvóbb pillantásokkal méregették őket. Számára azonban teljesen abszurdnak tűntek az efféle hátsó gondolatok, hiszen Melt mindig is a kishúgának tekintette.

Míg csak el nem jött az a nyár, amikor a „kishúga” tizenhat éves lett.

Ő épphogy túl volt az első pokolian nehéz egyetemi évén, s már előre örült a viszontlátásnak, ám amikor felbukkant Mel a virágmintás bikinijében, az abszurditás kezdett valósággá válni. Igazából a lány gondolkodása mindig is érettebb volt a legtöbb kortársáénál, de ettől fogva a teste is lépést tartott szellemi fejlettségével.

Ryder figyelmét nem kerülte el, hogy hirtelen Mel is más szemmel néz rá.

Mindezek ellenére inkább levágta volna a saját kezét, mintsem hogy visszaéljen a lány bizalmával. Csakhogy éppen ez a bizalom hajtotta a karjába Melt az apja halála után. Nála keresett vigaszt, mivel mástól nem kaphatott igazán, különösen a kétségbeesett anyjától nem.

Rydert még most is forró hullámban öntötte el a szégyen, ahogy eszébe jutott, miként reagált Mel felkínálkozására. Annyira pánikba esett, hogy eltaszította magától a lányt, és menekülőre fogta. Visszatért a kollégiumba, hetekkel korábban a kelleténél.

Mel a világon mindennél többet jelentett számára, és mégis kudarcot vallott; elefántként gázolt bele amúgy is sérült lelkébe. A legrosszabb pedig az egészben az volt, hogy soha nem kért tőle bocsánatot, soha nem adott magyarázatot a viselkedésére, és soha meg sem próbálta jóvátenni azt, amit ellene elkövetett. Egyrészt mert huszonegy évesen még nem tudta, hogy is fogjon hozzá, másrészt mert... kívánta őt. Kész örület!

Ryder felnyögött, és hátradőlt az ülésben. A legkevésbé sem hiányzott neki, hogy Mel visszatérjen – épp akkor, amikor ő amúgy is padlón volt. De ezen már nem tudott változtatni.

Mindegy, legalább most lesz lehetősége elmondani a saját változatát és meghallgatni a lányét. Különösen arra volt kíváncsi, hogyan lehetett gyereke az ő öccsétől.

– Te elmondtad neki? – Lorraine Caldwell hitetlenkedve meredt a férjére. – Elment az eszed?

David Caldwell a faburkolatú nappaliban üldögélt kedvenc foteljában, kezében egy pohár whiskyvel, lábánál az egyik békésen szunyókáló kutyával, és megvonta a vállát.

Noha már harminc éve voltak házasságok, Lorraine most sem tudta eldönteni, hogy ez a rendíthetetlen nyugalom csillapítóan vagy inkább idegölően hat-e rá.

Férje halványan elmosolyodott.

– Ha még emlékszel, ugyanezt vettem a szemedre, amikor közölted, hogy az egészset szőnyeg alá akarod söpörni.

David valóban nem volt boldog attól, ahogy ezt az ügyet elintéztem, gondolta Lorraine, és kicsit kényelmetlenül érezte magát, egyúttal azonban csodálta is a férjét.

– Nem arról szólt a megállapodásunk, hogy az a nő visszajön. Főleg... – Lorraine régi szokása szerint lehalkította a hangját, jöllehet már évek óta nem tartottak házvezetőnőt – nem a gyerekekkel együtt.

– Nem szabhatod meg mindenkinek, mit csináljon.

– Lehet, hogy soha nem is futottak volna össze. Miért kell neked egy ilyen újságot világgá kürtölni?!

David felállt.

– Mert nem tisztességes a véletlenre hagyni. Azonkívül... te tényleg nem vagy kíváncsi rájuk?

Lorraine dühösen fújtatott. Soha meg sem fordult a fejében, mi lett volna, ha ő akkor másképp dönt. Úgy vélte, az adott körülmények között ez volt az egyetlen járható út. De hogy most ez a perszóna megváltoztatta a szabályokat, az feldühítette.

– És mi lesz Jeremyvel? – kapaszkodott bele az utolsó szalmaszálba. – Na és Caroline-nal? Hiszen csak hat hónapja házasodtak össze. – David megvető tekintetét látva az asszony türelmetlenül felsóhajtott. – És ha Ryder kérdőre vonja? Gondoltál már erre?

– Egész biztosan megteszi – felelte David közönyösen. – Én akkor is rögtön azt mondtam, hogy Jeremynek vállalnia kell a felelősséget a saját ostobaságáért.

– És miért nem közölted ezt vele? – szólalt meg Ryder az ajtóban állva.

Lorraine ijedten összeresztett, David pedig felé intett csaknem üres poharával.

– Anyádat kérdezd!

Ryder némán az asszonyra nézett, miközben kezét a kollégiumi idejéből származó, ócska dzseki zsebébe süllyesztette.

Mindig is ő volt a nyugodtabb a két fivér közül, ám a sötétbarna szeméből szikrázó harag meg az összeszorított szája elárulta, hogy higgadtsága ezúttal csupán máz. Lorraine alig bírta állni sötét tekintetét, különösen mert felébresztette benne az utóbbi tíz évben erőnek erejével elfojtott büntudatot.

Ryder csöndben figyelte, ahogy még mindig csinos anyja sóhajtva leroskad a kanapéra. Két ezüstcsat tartotta megfakult, vörös fürtjeit, hogy ne hulljanak éles vonású arcába. Rozsdabarna kardigánjával, farmerével és lapos sarkú cipőjével erősen emlékeztetett Katharine Hepburnre.

– Tehát? – feszegette tovább a témát Ryder.

Az asszony tűnődve végighúzta egyik ujját a Waterford lámpa ernyőjén, majd kezét az ölébe ejtette.

– Egyáltalán nem tudtuk, mi van Jeremy és Mel közt, míg egy napon be nem rontott hozzánk Maureen a lányával, hogy közölje, Mel terhes. – Lorraine a fiára pillantott. – Először azt hittük, tőled, de aztán utánaszámoltunk.

Ryder összefonta maga előtt a karját.

– Mi történt, amikor rájöttetek, hogy nem én vagyok az apa?

– Jeremy annak idején még csak tizennyolc éves volt – kezdte a mentegetőzést Lorraine. – Nyilvánvaló, hogy az egész csupán figyelmetlenség lehetett, egy véletlen, amelynek nem volt jelentősége. Főleg nem Jeremy számára, de még Mel is elismerte... – Lorraine megakadt, és egy pillanatra elfordította tekintetét.

– Mit? – sürgette Ryder.

– Hogy nem szerette Jeremyt. Ne nézz már úgy, Ryder! Csak egy ostoba nyári kaland volt, nem több. Még ha rémes következményekkel járt is. – Az asszony kelletlen fintort vágott. – Jeremyt azonban nemigen lehet hibáztatni érte. Mel akkoriban folyton rövid nadrágokban és szűk felsőkben rohangált.

– A levágott szárú farmerra meg a pólókra gondolsz? Minden lány olyat hordott.

– Azért Mel bikinije...

– Na és?! Csak mert megnőtt a melle, már automatikusan ő a hibás?

Lorraine elvörösödött.

– Természetesen nem. De nem kellett volna olyan... látványosan mutogatnia magát. Miért nem tudott kevésbé kihívóan öltözködni? Te is ismered az öcsédet...

David Caldwell bosszúsan felhorkant.

– Vedd lejjebb a hangod, Lorraine!

– Mel nem mutogatta magát jobban, mint a többi lány az ő korában. Sőt. Az a bikini tényleg kihangsúlyozta a formáit, de a fenébe is, azért nem egy tangáról beszélünk!

Az asszony felállt.

– Akkor sem kellene egyedül az öcsédet hibáztatni, bármilyen szívesen tennéd is. Soha nem értettem, miért nem tudtok jobban kijönni egymással. Emiatt is határoztunk úgy, hogy ezt az egészet elhallgatjuk előled. Tisztában voltunk vele, mennyire bántana, ha tudomásodra jutna, hogy Mel... – Fia dühös pillantását látva az asszony félbehagyta a mondatot. – Bárhogy volt is, nem engedhettem, hogy Jeremy jövője veszélybe kerüljön egy ilyen egyszeri kisiklás miatt – folytatta fejcsóválva. – Nagyon keményen dolgozott, hogy bekerüljön a Columbia egyetem jogi karára. Ezért Maureen beleegyezésével úgy döntöttünk, legjobb, ha némi anyagi támogatás fejében mindketten elutaznak innen, és soha többé nem ejtünk szót az ügyről.

Ryder gyanakodva nézte az anyját. Valami nem stimmelte itt. Nem is az, amit Lorraine mondott, hanem inkább... ahogyan mondta. Egyelőre nem tudta tényekkel alátámasztani ezt a furcsa, rossz érzését.

– Szóval meg sem fordult a fejedekben, hogy Jeremy legalább részt vállaljon a következményekből?

– Tizennyolc évesen? Mi az ördögöt kellett volna tennie?

– Mel csak tizenhat volt! És valami azt súgja, ő járt a legrosszabbul.

– Én megpróbáltam észhez téríteni. – Lorraine kétségbeesetten kereste a szavakat. – Elmondtam... mik a lehetőségei. De tudni sem akart róla. Ragaszkodott hozzá, hogy megtartsa a gyereket, bár a legjobb indulattal sem értem, miért. Az ő döntése volt, Ryder. Mi úgy gondoltuk...

– ...hogyan veszik a felelősséget az öcsikém válláról azzal, hogy mindent a szőnyeg alá söpörtök!

– Pénzt helyeztünk letétbe a gyerek számára, és az évek folyamán Melnek is küldtünk annyit, hogy ne kelljen éhen halniuk. Többet tettünk, mint amennyi a kötelességünk lett volna, hidd el! Egyébként a sógornódnak sejtelve sincs az egésze, és hálásak lennénk, ha ez így is maradna. Bizonyára nem vennéd a lelkedre, ha az öcséd házassága tönkremenne, ugye?

Ryder megvetően fújta egyet. Alapjában véve nem lepte meg, amit az anyjától hallott. Lorraine Caldwell minden túlzás nélkül hatalommániás volt, s amennyire csak Ryder vissza tudott emlékezni, mindig ő hordta a nadrágot a családban.

Odafordult Davidhez, s amikor látta, milyen zavarban van, egyszerre tudatosult benne, hogy egyetlen dolog miatt nem száll szembe a feleségével: egyszerűen gyenge.

Mint orvos persze csodálatra méltó, de mint férfi... Aligha.

Rydernek óhatatlanul eszébe jutott, hogy amikor ötévesen először pillantotta meg Melt, megesküdött magának, hogy vigyázni fog rá. Csak akkor még nem sejtette, hogy épp a családjától kell megóvnia.

– Nem – mondta hűvösen –, nem szólok egy szót sem Caroline-nak. Különbem sem az én dolgom ez, hanem Jeremyé, aki mellel megérdemelne egy jókora fenékbe rúgást. Most, hogy tudomást szereztem az unokahúgomról, gondoskodni fogok róla, hogy legalább egyvalaki ebben a családban foglalkozzon vele.

– És ha Mel nem ért egyet ezzel?

– Az csak rám és rá tartozik. Ti mostantól fogva kimaradtok ebből.

2. FEJEZET

Mel és Quinn úgy döntött, serpenyőben sült zöldségeket készítenek, s elmentek beszerezni a hozzávalókat.

– Nahát, egy virginiai rendszám tábla! – kiáltott fel Quinn, ahogy hazaérve meglátott egy Lexust a felhajtón.

Az eső végre elállt, cserébe viszont alaposan lehűlt a levegő. Ilyen a kora ősz itt, a keleti parton, gondolta Mel.

– Vajon ki jött?

– Valószínűleg April – felelte. Keserű érzések támadtak fel benne, amint ráébredt, hogy már tíz éve nem látta az unokatestvérét. Milyen boldogok voltunk itt! – mélázott el egy pillanatra. Ő legalábbis boldog volt azon a jó pár nyáron, amikor az anyjával átmenetileg fegyverszünetet kötött Amelia, és neki megengedte, hogy itt töltsen a szünidőt csaknem egykorú unokatestvéreivel. Úgy mondták, ők hárman „nyári testvérek”...

– Hát itt vagy!

A vörösesszőke, temperamentumos, törékeny nő semmit sem változott. Rövid, kockás szoknyában és hozzá illő kardigánban lépett ki az ajtón, s még mielőtt Mel egyáltalán kiszállt volna Hondájából, lefutott elé a lépcsőn. Miután viharosan megölelte, letörölte sűrű könnyeit.

Mel akaratlanul elnevette magát.

– Te még mindig ilyen bögőmasina vagy?

– Tudom, borzasztó! – Aprilt már korábban is minden apróság megríkatta. – De nem tehetek róla. Milyen jó újra látni téged! – mondta, majd fátyolos szemmel Quinnre nézett, aki tőlük kissé távolabb ácsorgott. – Csak nem a tiéd ez a kicsi? – kérdezte csodálkozva.

– Milyen kicsi? – Mel úgy tett, mintha csak most vette volna észre Quinnt. – Ó, ő biztos bemászott a hátsó ülésre, amíg a szupermarketben voltam.

– Jaj, ne már, anyu! – A kislány kelletlenül égne emelte tekintetét, aztán kinyújtotta a kezét April felé. – Quinn vagyok.

– Ó, ne ilyen mereven! Gyere ide, édesem! – April a kislányt is magához ölelte, s ahogy Mel elnézte őket, tekintete elhomályosult.

Aztán pillantása unokatestvére bal kezére tévedt, amelyen a gyenge kültéri megvilágítás ellenére is láthatóan felszikkasztott egy csoda szép gyémántgyűrű. Ez, valamint a drága autó arról árulkodott, hogy April igazán jól él. Anyagi körülményeiről azonban a nyári testvérek már korábban sem beszéltek soha, sőt az sem került szóba köztük, miért van az, hogy bár nagyanyjuknak nyilvánvalóan sok pénze van, a három lánya többé-kevésbé szegénységben él.

– Jó ég, de helyes vagy! – April eltartotta magától a kislányt, aztán Melre sandított. – Felteszem, a papájára hasonlít. Merthogy téged ebben a fényben nem nagyon látlok.

– Quinn, gyere, vegyük ki a kocsiból, amit hoztunk! – szakította félbe gyorsan unokatestvére áradozását Mel. – Eszel velünk serpenyőben sült zöldséget vacsorára? – kérdezte.

– Persze, majd éhen halok.

Mel áthaladt a csomagokkal a tágas nappalin, ahol a bútorokat belepte a por, a falakon lógó festmények alig látszottak ki a pókháló mögül, az egymáshoz csöppet sem illő polcok pedig roskadoztak a rengeteg könyv, DVD és videokazetta súlya alatt. De legalább macskákkal nem találkoztak... egyelőre.

– Fogalmam se volt, hogy ennyire lepusztult ez a ház – suttogta April, miközben Mel és a lánya letette a korábban már fertőtlenített konyhaasztalra a zacskókat.

Quinn rögtön el is tűnt, hogy újabb felfedezéseket tegyen, Mel pedig aggódva nézett utána.

– Látnod kellett volna, hogy nézett ki itt is minden – szólt oda Aprilnek, mialatt betette a tejet a hűtőbe.

– Azt akard mondani, hogy még rémesebben?

– Bizony.

April óvatosan helyet foglalt.

– Az ügyvéd szerint nagyinak gyakorlatilag egy fillérje se maradt, mire meghalt. Ez a ház minden, amit hátrahagyott... a benne lévő cuccokkal.

– Valószínűleg az összes pénzét ezekre a kacatokra költötte.

– Már a gondolat is borzasztó, hogy az egészet el kell takarítani. Bár ki tudja? Talán akad néhány értékesebb holmi is ebben a... – April kereste a megfelelő szót.

– Szeméthalomban? – igyekezett kiségiteni Mel. – Én kétlem. Legjobb, ha felgyújtjuk a házat, hadd legyen minden a tűz martaléka. Brrr – rázkódott össze eltűzött undorral.

– Nagyinak korábban voltak szép dolgai is, nem emlékszel? – vetette föl bátortalanul April. – A kristályok például, vagy a porcelánok... – A hangja szinte ábrándossá vált. – És néhány bútor még abból az időből való, amikor a ház épült.

– Csakhogy a régi holmik néha csupán régiek. A ház meg hamarosan összedől.

– Azért talán nem olyan rossz a helyzet. – April szeme megtelt könnyel. – Életre kelthetjük ezt a házat, Mel. Biztos vagyok benne.

Mel megvonta a vállát, aztán témát váltott:

– Tulajdonképpen te férjnél vagy?

April nem felelt rögtön, csak nézett maga elé üres tekintettel.

Mel kipakolta a zöldségeket az asztalra, aztán a Baltimore-ból magával hozott késsel, merthogy profi szakácsként egy lépést sem tett volna a saját eszközei nélkül, unokatestvére bal kezére bökött.

– Ja, erre gondolsz? – April zavartan megforgatta ujján a gyűrűt. – Igen... vagyis csak voltam. Clayton, a férjem néhány hónapja meghalt.

– Jézusom, ez szörnyű!

– Már régóta beteg volt.

Mel a tűzhelyre tette vasból készült serpenyőjét, meggyújtotta alatta a gázt, aztán visszament az asztalhoz.

– Nem akarsz beszélni róla?

– Nem. Ahogy nyilván te sem erről a házról.

– Én már ajánlottam, hogy tegyük a földdel egyenlővé, s utána söpörjük be a biztosítási pénzt. A másik lehetőség, hogy átalakítjuk szellemkastéllá, és minden halloweenkor megnyitjuk a látogatóelőtt. – Mivel unokatestvére nem reagált humoros ötleteire, Mel gondterhelten összeráncolta a homlokát. – Most mi van?

– Semmi.

– Nem hiszem. Ismerem ezt a nézésedet; semmi jót nem ígér.

April hirtelen elmosolyodott, áthajolt az asztal fölött, és megfogta Mel csuklóját.

– Örülök, hogy megint itt lehetek veled – jelentette ki, majd felkapott egy szelet paprikát, és elrágcsálta.

– Én is. Bár... nem vagyok már ugyanaz, aki voltam.

– Ki nem változik? – sóhajtott fel April. – De annak ellenére, hogy mekkora a rumli és a kosz... itt mintha megállt volna az idő. Nem számítottam erre. – Kicsit hallgatott, aztán folytatta: – Na és veled mi van? Tartod a kapcsolatot Ryderrel? – Ahogy észrevette Mel meghökkent arckifejezését, elnevette magát. – Annyira talán nem furcsa ez a kérdés. Vagy igen?

– Nem.

– Tényleg? Csak arra gondoltam, hogy annak idején olyan közel állatok egymáshoz...

– Együtt játszottunk a homokozóban, ez minden – szakította félbe Mel. – Miután elkezdett egyetemre járni, és a papám meghalt, anya meg én Baltimore-ba költöztünk, és... Ryderrel szem elől tévesztettük egymást.

Ebben a pillanatban Quinn szökdécselt be a konyhába, s rögtön el is csent egy darab sárgarépát.

– Mikor lesz vacsora? Mindjárt éhen halok.

– Még tíz percet várnod kell. – Mel a tűzhelyhez vitte a feldarabolt zöldségekkel teli tálat, és a

serpenyőbe borította, amelyben már felforrósodott az olaj. – Addig is megteríthetnéd az asztalt. – Fejével az egyik szekrény felé intett. – Ott vannak a tányérok.

Vacsora után Quinn megint eltűnt, hogy magabiztos bejelentése szerint átlapozza az emeleten található mintegy tízezer kötetet, míg Mel és unokatestvére rendet tett a konyhában.

April bemártotta kezét a mosogatóvízbe, s a válla fölött Melre pillantott.

– Fantasztikus volt a kaja. Mindig ilyen jókat főzöl?

– Köszönöm. A főzés a szenvedélyem.

– Aha.

Mel a konyhapulton gyűjtötte össze a tiszta edényeket, s közben hallotta, ahogy April újra megszólal:

– És... egyáltalán van még valami szerepe Rydernek az életedben?

– Nincs – felelte megjátszott közönnyel Mel. – De soha nem is volt.

– Ő a lányod apja?

– Már mondtam, hogy Ryder meg én csupán barátok voltunk. Nagyon jó barátok. Mindig úgy viselkedett velem, mint egy gentleman. – Mivel unokatestvére erre semmit sem mondott, Mel megfordult. – Mi van? Nem hiszed?

– De, csak még emlékszem az utolsó közös nyarunkra, amikor Ryder elvitt minket az apja hajójával. – April a csepegtetőtálcára tette a serpenyőt, és Melre hunyorított. – És azt is tudom, hogy nézett rád, amikor azt hitte, senki se látja. – Vizes kezét a szívére szorította, s egy melodráma hősnőjének hanghordozásával folytatta: – Mindig azt gondoltam, meghalnék a boldogságtól, ha egy fiú így nézne rám. Te pedig pont úgy néztél őrá – fűzte hozzá. – Ne is tagadd!

Mel ekkor zajt hallott felülről.

– Na jó – mondta, és a plafonra pillantott. Quinn biztos átment a másik szobába. – Egy kicsit talán kedveltem.

April nevetve lespriccelte unokatestvérét.

– Mondtam, hogy a barátom volt! – tiltakozott Mel, s a vizes konyharuhával tréfásan meglegyintette Aprilt.

Ő ezek után kicsavarta és a mosogatómedence mellé tette a szivacsot, majd homlokráncolva Mel felé fordult.

– Akkor miért szakítottatok meg minden kapcsolatot?

– Csak! – Mel kissé hevesen lecsapta az utolsó tányért a konyhapultra, és elkínzottan lehunyta a szemét.

– Nem akartalak feldühíteni – mentegetőzött April. – De attól, hogy megint itt vagyunk... olyan szentimentális hangulatot támadt. Szerettem volna megérezni valamit azoknak a régi időknek a varázsából.

– Megértem, de ebből nem lesz semmi. És most végre beszélhetnénk valami másról?

Ebben a pillanatban csengettek.

– Fogadok, hogy ez Blythe – kapta fel a fejét April, és kisietett a konyhából.

Mel egyelőre képtelennek érezte magát arra, hogy odaálljon egy évvel idősebb, kicsit mindig uralkodni vágyó unokatestvére elé, úgyhogy bekapcsolta a régi rádiót, amely még mindig pontosan ott állt, ahol korábban is, és keresett egy nosztalgiaadót. Szinte egyszerre hallotta meg Simon és Garfunkel számát, *The Sound of Silence*-t, illetve April vidám locsogását, s arcán kényszeredett mosollyal az ajtó felé fordult.

Ahogy meglátta a vendéget, majdnem elájult.

– Ilyen, ha az ember téved! – rikkantotta az unokatestvére, aki szemmel láthatóan élvezte, hogy Mel szabályosan sokkot kapott, majd gyorsan magára is hagyta a férfit.

Ryder pimaszul jól nézett ki, és nagyon felnőtt volt. Meg szörnyen zabos.

Ajjaj!

– Egyáltalán honnan tudtad, hogy itt vagyok? – kérdezte fél órával később Mel, amikor a

jachtkikötőben sétáltak. Quinnt Aprilre bízta, hogy zavartalanul beszélgethessenek.

– Phil Paxton mesélte az apámnak.

Ryder kellemesen ismerős hangja felébresztette a nőben azokat az érzéseket, melyeket mindeddig sikeresen elfojtott, s ez még abszurdabbnak tűnt számára, mint a visszatérése.

– Azt mondta, Amelia rátok hagyta a házat, és itt akarjátok eldönteni, mit kezdjete az örökséggel – folytatta a férfi.

– Pletykás vénember – mormolta Mel.

– Miért? Ez titok?

A *titok* szóra a nő önkéntelenül összerezett.

– Voltaképpen nem.

– Talán van még valami, amit tudnom kellene?

Mel mindenekelőtt azt szeretne volna tudni, hová akar Ryder kilyukadni, mert a hanghordozása gyanúsán sokat árult el. Ennek ellenére képtelen volt eldönteni, mit mondhat el neki, és mit nem.

– Az attól függ, mi az, amit már tudsz.

– Hogy neked és Jeremynek van egy közös gyereketek.

– Jeremy... tényleg a biológiai apja Quinn-nek, de hogy közös lenne, arról szó sincs.

Jeges csönd telepedett rájuk, fagyosabb, mint a levegő. Végül Ryder törte meg:

– De... miért?

– Mert padlóra kerültem, és ő ott volt. – Te pedig nem, tette hozzá magában, s meg is lepődött, amiért ennyi idő után még mindig előnti a harag. – Szomorú, de így igaz.

Újabb csönd állt be köztük, melyet ezúttal Mel szakított meg:

– Te mikor tudtad meg?

– Ma délután.

– Ez azt jelenti, hogy a mai napig sejtelled se volt Quinnről?

– Igen.

– Nahát! – nevetett föl keserűen Mel. – Hihetetlen, hogy ilyen messzire mentek a szüleid!

Mindig azt hittem, te tisztában vagy ezzel.

Ryder felhajtotta dzsekije gallérját.

– Mert soha nem kerestelek?

– Igen, azért.

A férfi fejcsóválva zsebébe dugta a kezét.

– Nem ez volt az oka.

Mivel további magyarázatot nem kapott, Mel a korlátnak dőlt, rátette a karját, s mélyen beszívta a tengeri moszat szagát. Némán bámulta, ahogy a hold fénye visszatükröződik a hullámokon.

Ryder csatlakozott hozzá.

– Nagyon dühös lehetsz – mondta Mel csöndesen.

– Nem is hiszed, mennyire. – Ryder egy gyors pillantással végigmérte. – A szüleim azt mondták, Jeremy mindent tud.

– Mindig is tudta.

– És soha nem...

– Nem. Számára Quinn nem létezik.

Ryder felemelte az egyik kezét, s egy másodpercre a homlokának támasztotta.

– A kislány... nem kérdezősködi az apjáról?

– Nem olyan gyakran, mint gondolnád. – Mel nagyot nyelt. – Tudod, volt egy kapcsolatom. Két évig tartott, és azt hittem, ő az igazi. Quinn nagyon kötődött ahhoz a fickóhoz, és nem érdeklődött többé az apja felől. Mintha azt gondolta volna, talált már egyet.

– Feltételezem, hogy ez a történet nem ért jó véget.

Melt váratlanul ismerős érzések borították el – mindenek ellenére. Ryder pont úgy megértette, és pont olyan melegszívű volt hozzá, mint már gyerekkorában is. Könnyek szöktek a szemébe.

– Az exneje vissza akarta kapni, ő meg a jelek szerint sosem jutott túl rajta igazán, pedig gyakorlatilag folyton együtt volt velem. – Mel most a férfi felé fordult. – Felajánlotta, hogy legyenek

az üzlettársa. Az éttermében – tette hozzá magyarázólag, amikor látta, hogy Ryder értetlenül ráncolja a homlokát.

– Azok után, hogy...

– Igen, éppen azok után, mintegy vigaszdíjként. – Mel cinikusan elhúzta a száját, és megköszöri a torkát. – Azt mondta, ez a legkevesebb, amit tehet értem. Főleg arra való tekintettel, hogy az én szakácstudományom miatt vált olyan híressé az étterme.

– Te persze otthagytad.

– Amilyen gyorsan csak bírtam.

– Jól tetted.

– Elméletileg igen, de gyakorlatilag már nem annyira. De mindegy, azért valahogy boldogulok. Időnként ilyen-olyan partiszervizeknek dolgozom, amíg nem találok valami megfelelő helyet. Megszerettem ezt a munkát, és hihetetlenül jó alkalom lett volna, hogy betársuljak egy üzletbe, csak sajnos nincs kőből a szívem.

– Mikor történt mindez?

– Talán pár hónapja – felelte tétován Mel, noha a pontos dátum örökre beleégett az agyába.

– A fenébe is, Ry... nem sejtettem, hogy így végződik, ahogyan Quinn sem. Neki meg különösen rosszkor jött, mivel tavaly halt meg az anyám. Nagyon közel álltak egymáshoz, nyilván el tudod képzelni.

– Nagyon sajnálom.

– Quinn lassan túltette magát ezen az egészen, legalábbis azt remélem. Már mint a szakításunkon. Nem beszél már róla.

– És veled mi van? – kérdezte halkán a férfi.

– Én néha még kóválygok, mint akit fejbe vertek, néha meg előnt a harag. De legalább már azt a szakaszt magam mögött hagytam, amikor bánatomban mindent felfaltam, ami csak valamennyire is ehető volt. – Mel nagyot sóhajtott. – Quinn persze most megint gyakrabban faggat az apjáról. Mit mondjak, nem rajongok a témáért. A legjobb, ami eddig eszembe jutott, az az, hogy az apja még a születése előtt eltűnt, de nem is tudott a terhességemről, és fogalmam sincs, hol van most.

– Szóval hazudtál?

– Hogy akarod egy gyereknek megmagyarázni, hogy az apjának nem kellett? Hogy a nagyszülei fizettek azért, hogy ne is lépjek kapcsolatba vele, és soha többé meg se lássanak St. Mary'sben? És vajon hogy... – Mel megakadt, s csak nehezen tudta folytatni. – Hogyan magyarázzam meg neki, hogy az anyja éppúgy egyetértett ezzel a tervvel, mint azok az emberek, akik fizettek a hallgatásáért?

– Az ég szerelmére, Mel! Hiszen csak tizenhat éves voltál!

– Tizenhét, amikor Quinn világra jött, és nem állíthatom, hogy ne lettem volna tudatában annak, amit teszek. Többé-kevésbé eladtam a lelkemet, csak hogy gondoskodni tudjak Quinnről. Még ha ez a hazugság kis híján felemésztett is.

Ryder sóhajtván a korlátra tette kezét.

– Nekem se könnyebb, ugyanis alapjában véve az egész az én hibám.

– Ez meg hogy jut eszedbe?

– Nem csak azért szűrted össze a levet Jeremyvel, hogy bosszút állj rajtam?

Milyen furcsa! – gondolta Mel. Az elmúlt években megtapasztalta, milyen kevés férfi hajlandó vagy egyáltalán képes felelősséget vállalni. Legalábbis az ő életében kevés ilyen akadt. Közben pedig teljesen megfeledkezett arról, hogy Ryder valószínűleg a legfelelősségteljesebb ember, akivel valaha is találkozott. És épp ezért van igaza, noha fordítva. Az egész ugyanis csak azért történhetett meg annak idején, mert Ryder annyira egyenes, annyira becsületes és annyira tisztességes volt.

– Ezt nem állítottam – felelte végül. – De nevetséges volna téged hibáztatni a viselkedésemért, noha akkoriban persze megtettem. – Egy másodpercig hallgatott, aztán folytatta: – Kérlek, ne gyűlölj engem, Ryder. – Eléggé gyűlölöm én úgyis magamat. Kettőnk nevében.

3. FEJEZET

Ryder megdöbbsent, amiért a legerősebb, legderűlátóbb ember, akit csak ismert, ilyen negatív véleménnyel van önmagáról.

– Már hogy gyűlölnék, amikor én mondtam csődöt?

– Te mindig megóvtál attól, hogy bolondot csináljak magamból. – Mel elfintorodott. – Legalábbis akkor este.

Ryder gyomra görcsbe rándult.

– Ennek ellenére kezelhettem volna jobban is a helyzetet. Később pedig... legalább felhívtalak volna. De küldhettem volna egy e-mailt is, akár csak azért, hogy megkérdezzem, hogy vagy. Ez lett volna a legkevesebb, amivel tartoztam neked.

– Tartoztál? – nézett rá csodálkozva Mel. – Soha nem voltál, és nem is vagy az adósom.

– Abban az időben te gyászoltál, Mel. És bármi történt is köztünk, azért jöttél el hozzám, hogy vigaszra lelj. Én meg ahelyett hogy rájöttem volna, mire van szükséged valójában, ellöktelek. Méghozzá elég durván, ha nem csal az emlékezetem.

Mel keserűen felnevetett.

– Tényleg azt hitted, hogy a gyász motivált? Pedig az legfeljebb feloldotta a gátlásaimat. Nem, én azért kínáltam fel magam, mert akartalak. – Tekintetét a földre szegezte. – Elegem volt abból, hogy folyton úgy kezeltél, mintha a kishúgod volnék. Nagy marhaság, ugye?

– Fogalmad sincs, milyen nehezemre esett, hogy visszautasítsalak – mondta halkan Ryder.

– Komolyan? – kapta fel a fejét meglepődve Mel.

– Igen. Egész életemben a védelmeződnek tekintettem magam, és nagyon komolyan vettem ezt a szerepet.

– Az már biztos.

– Csak te akkor még jogi értelemben gyerekeknek számítottál, ezért nem volt helyénvaló, amit irántad éreztem. Nem mintha engedni akartam volna ezeknek az érzéseknek, de pokolian megijesztettek. – Ryder megdörzsölte az állát. – Amit azon az estén akartál, és amit én is akartam, az egészen új jelentést adott a *helytelen* szónak. De bízta bennem, én pedig nem akartam csalódást okozni, még ha ebbe majdnem bele is pusztultam.

Mel nagy levegőt vett.

– Szóval azért utasítottál el, mert pánikba estél?

– Ez enyhe kifejezés. Mert bárhogyan döntöttem volna, mindenképpen megsebezlek. Ráadásul amúgy is elég volt neked az apád halála. Miután meg visszamentem a kollégiumba, fogalmam se volt, hogyan hozhatnám rendbe köztünk a dolgokat.

Mel a fejére húzta pulóvere kapucniját, és a vízen táncoló holdfényt figyelte. Aztán mégis megszólalt:

– Eltartott egy darabig, de aztán valamikor mégiscsak túltettem magam az egészen. Mert ahogy magad is mondtad, mi mást tehetnél volna? De az, hogy nem jelentkeztél... nagyon kiborított.

– Tehát megfizettél érte.

Mel kicsit habozott.

– Nem volt szándékos – jelentette ki végül. – Nem igyekeztem mindenáron lefeküdni az öcséddel.

– Vagyis ő kezdeményezett? – vont össze a szemöldökét Ryder.

– Nem közvetlenül, legalábbis eleinte nem. Csak hirtelen úgy tűnt, mintha... jelentenék neki valamit. Én pedig mélyen megvoltam bántva. Összefogtam, és elvesztettem a tisztánlátásomat... gyakorlatilag eszemet vette a harag. Rettentően dühös voltam rád, amiért eltűntél az életemből. És magamra is, mert olyan ostoba voltam, hogy tönkretettem az egyetlen dolgot, ami jó volt az életemben. Szörnyű nagy hibát követtem el. Nem arról van szó, hogy ne szeretném Quinnt, de minden egyéb... – Mel szomorúan ingatta a fejét. – Legfőképp az anyámnak okoztam csalódást.

Ne érts félre, ő is imádta Quinnt, de sosem tudta túltenni magát azon, hogy a születése milyen következményekkel járt. És ott volt még a nagyfi is, aki soha többé nem állt szóba velem...

– Ő az, ugye, aki a saját lányával is megszakított minden kapcsolatot? Valami olyan okból, amelyet rajta kívül senki sem ismert. Mel, te nem vagy felelős mások gyűlölködéséért. Ami pedig azt a megállapodást illeti közted és a szüleid közt, az jogilag semmiképpen sem állja meg a helyét.

– Nem meglepő, mi mindenre készíti az embert a félelem? Azt mondod, pánikba estél? – Mel itt magára mutatott. – Nos, én magam voltam a megtestesült pánik. De legalább végre elmehettem St. Mary'sből az anyámmal együtt, aki persze ezt sosem érezte felszabadulásnak. Pedig mégiscsak megszabadultunk... mindentől.

– A családomra gondolsz?

– Nem akarok igazságtalan lenni – mondta rövid hallgatás után Mel. – Voltaképpen nem bántak rosszul a szüleimmel, és apádat mindig is kedveltem. Valahol legbelül ő igazán jó ember. Ami pedig Jeremyt illeti... egyszerűen kihasználtuk egymást. Ezzel mindketten tisztában voltunk, ezért is nem tiltakozott egyikünk sem az anyád terve ellen. El tudtam fogadni, hogy Jeremy nem ismeri el a gyerekét, és azt is, hogy emiatt persze gyűlölöm. De hogy a szüleid elfordultak az unokájuktól... – Mel megrázta a fejét. – Ráadásul anyád odáig elment, hogy a „probléma” megoldását követelte tőlem! Na, azt igazán nehéz volt megemésztenem.

Ryder megértette. Ismerte az anyját, és bár délután még mintha valami megbánásfélét is látott volna a szemében, nem hitte, hogy ez felülkerekedne a makacsságán és a büszkeségén.

– Szeretnék mindent jóvátenni – mondta fojtott hangon.

– Felejtse el, Ry! Ami történt, megtörtént.

– És mi van, ha Quinn szeretne megismerni engem? Már miért ne lehetne? – fűzte hozzá a férfi, amikor látta, mennyire elképedt Mel. – Csak mert az öcsém nem vállalta a felelősséget?

Mel elengedte a korbácat.

– Ez soha nem történhet meg.

– Végtére is az unokahúgom.

– Ő ezt nem tudhatja meg!

– Jogi szempontból a szüleid semmit sem tehetnek...

– Ennek semmi köze a jogi szemponthoz! – kiáltott fel türelmetlenül Mel, és hátravetette a fejét, mert a szél arcába fújta a haját. – Ismerem a jogaimat, érted? Tudom, mi illet meg, és mi nem. De azt is, hogy mi az, amit nem akarok. És idetartozik minden, ami a lányomat bánthatná.

– Vagyis egy kalap alá veszel a családommal? Hiszen én nem is tudtam Quinnről!

– Mert itt se voltál. – Mel szemében könnyek csillogtak. – Hol voltál, amikor Lorraine a megalázott anyám jelenlétében kis ribancnak nevezett? Amikor azzal vádolt meg, hogy beférkőztem a családjába, és csak azért szemeltem ki magamnak Jeremyt, mert rólad lecsúsztam. Vagy amikor arra kényszerített, hogy Quinn születése előtt csináltassak egy DNS-tesztet, amivel bebizonyíthatom, hogy tényleg Jeremy a gyerek apja.

Ryder egészen rosszul lett a hallottaktól.

– A fenébe... nekem fogalmam sem volt...

– Se akkor, se most. Hidd el, még a szüleidnél is jobban szeretném, ha semmi közünk nem volna a családomhoz! Nem, egyáltalán nem lenne jó vége, ha megismernéd Quinnt. A múlt nem tűnik el egyszerűen, csak mert úgy akarjuk. – Mel elszántan összeszorította a száját, aztán kicsit lecsillapodva folytatta: – Most, hogy már magam is anya vagyok, bizonyos fokig át tudom érezni, miért viselkedett így Lorraine. Az ember néha semmitől sem riad vissza, ha meg kell védenie a gyerekét. Nem értek egyet az anyád módszereivel, de megértem az okait. Mégis előbb vágatnám le a fél karomat, mintsem hogy Quinnt olyan emberek közé engedjem, akik leírták – fejezte be Mel annyi fájdalommal a hangjában, hogy azt nem lehetett nem észrevenni.

– Azt hitted, én is leírtalak téged?

Mel megvonta a vállát, s egy szót sem szólt.

– Esküszöm, minden másképp történik, ha tudok a dolgról.

– És mit tettél volna?